Dosar nr. 1-26/2025
(PIGD: 1-25024328-09-1-24022025)

S E N T I N Ț Ă
În numele Legii

07 aprilie 2025 or. Fălești

Judecătoria Bălți (sediul Fălești)
în componența:
Președintelui ședinței, judecătorul Anatolii Blinov
Grefier Cătălina Rarancean
cu participarea:
Procurorului Lilian Gonța
Apărătorului inculpatului, avocatul Boris Șobea
Inculpatului Igor Rusu
Părții vătămate/civile Natalia Rusu
Reprezentantul părții vătămate/civile, avocatul Odetta Dzicovscaia

examinând în ședința de judecată publică, conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Rusu Igor***,** IDNP *****, născut la data de *****, domiciliat în s. Sărata Veche r-l Fălești, studii medii de specialitate, supus militar, căsătorit, nu are persoane la întreținere, neangajat în câmpul muncii, cetățean al Republicii Moldova, fără grad de dezabilitate, nu are titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, anterior condamnat prin:

- sentința din 13 iunie 2024, emisă de Judecătoria Bălți, sediul Fălești în temeiul art. 320[1] Cod penal, la o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de 140 ore, *pedeapsa fiind executată, antecedentul penal stins,*

învinuit de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. **320[1] Cod penal.**

Procedura de citare a fost legal executată.
Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 24.02.2025 până la 07.04.2025.

A C O N S T A T A T :

1. Fapta prejudiciabilă constatată.

Rusu Igor, aflându-se în corespundere cu prevederile art.133[1] din Codul penal, cu Rusu Natalia Nicolae, locuitoare a satului Sărata Veche, raionul Fălești, membri a-i unei familii și anume soți, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale, prevăzând urmările ei și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, manifestând lipsă totală de respect față

de principiile morale familiale, intenționat, urmărind scopul încălcării măsurilor stabilite de către instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, fiind agresor familial și de o perioadă de timp inițiază diferite conflicte cu soția Rusu Natalia, cunoscând cu certitudine că potrivit ordonanței de protecție a victimei violenței în familie din 31 ianuarie 2025, emisă de către Judecătoria Bălți, sediul Fălești, a fost recunoscut ca agresor familial și i-au fost stabilite un șir de restricții și anume a fost obligat să părăsească temporar locuința lui Rusu Natalia din s. Sărata Veche, r-l Fălești, să stea departe de locul aflării lui Rusu Natalia la o distanță ce ar asigura securitatea victimei, excluzând și orice contact vizual, telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima pentru o perioadă de 3 luni. Drept urmare, după ce i-a fost adusă la cunoștință ordonanța de protecție, la data de 01 februarie 2025, în jurul orelor 12:28, a ignorat măsurile de protecție stabilite de către instanța de judecată, a pătruns în locuința Nataliei Rusu, amplasată în satul Sărata Veche, raionul Fălești, unde a intrat în contact vizual și a inițiat un conflict verbal cu ultima, astfel a încălcat măsurile de protecție stabilite față de acesta.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Rusu Igor au fost încadrate juridic conform prevederilor art. 320[1] Cod penal, adică „neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie”.

2. Privind procedura.

În ședința de judecată, la 12 martie 2025, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Rusu Igor a înaintat personal, prin înscris autentic o cerere olografă, confirmată de apărătorul acestuia, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364[1] Cod de procedură penală, indicând că vina o recunoaște integral.

În ședința de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina integral în săvârșirea infracțiunilor.

Apărătorul Boris Șobea, care acționează în interesele inculpatului, în baza mandatului avocațial nr. MA 1839442 din 03 februarie 2025 (f.d. 55), în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, iar acuzatorul de stat Lilian Gonța, partea vătămată și reprezentantul acesteia nu au obiectat în privința admiterii cererii.

Instanța de judecată atestă că potrivit prevederilor art. 364[1], alin. (1) Cod de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364[1] alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și dacă sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de judecată remarcând faptul că semnătura autentică a inculpatului Rusu Igor din cererea întocmită de ultimul personal, prin care

recunoaște faptele incriminate, cuprinde o manifestare de voință suficient de clară și totodată ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere inclusă în procesul verbal al ședinței de judecată din aceiași dată cererea inculpatului cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestuia conform regulilor de audierea a martorului.

În acest sens instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală „judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu". Or norma articolului 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate supra cât și de faptul că partea vătămată și avocatul acesteia nu au obiectat față de calificarea reținută, dar și de faptul că, instanța nu poate din inițiativa sa proprie, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată.

Instanța menționează că potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 9 din 9 martie 2017, § 43, privind excepția de neconstituționalitate a articolului 364[1] din Codul de procedură penală (judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală), se susține că examinarea cauzei penale în procedură simplificată reprezintă un instrument care oferă avantajul soluționării cu celeritate a cauzelor penale atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale.

Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea Scoppola v. Italia (nr.2) [MC], hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135).

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului a constatat că faptele inculpatului sunt stabilite și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriului în speță sunt întocmite în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, iar faptele imputate inculpatului au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute în Codul penal.

Subsecvent, actele de urmărire penală nu prezintă careva semne că ar putea fi lovite de nulitatea absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe.

3. Declarațiile inculpatului în ședință de judecată.

Inculpatul Rusu Igor, în ședință de judecată, prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 Cod de procedură penală, a declarat că susține integral rechizitoriul. Suplimentar a explicat că, după emiterea ordonanței de protecție a mers la domiciliu pentru a-și lua haine, din motiv că era frig, nu a avut intenția să inițieze conflicte. Nu a anunțat polițistul despre intenția sa, deoarece nu avea telefonul la el. Recunoaște că a încălcat legea. Anterior a fost condamnat, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. La data de 27 ianuarie a stropit casa cu benzină. Suma prejudiciului solicitat de partea vătămată o consideră exagerată. El nu poate lucra și nu are de unde achita așa sumă.

4. Cu privire la analiza probelor și încadrarea juridică.

Potrivit art. 384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Rusu Igor a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât „natura” și „cauza” acuzației, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit, prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit (f.d. 56, 66, 79-83).

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpata le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art. 101 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Rusu Igor își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunilor, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

- declarațiile părții vătămate Rusu Natalia, care a declarat că, locuiește în satul Sărata Veche, r-l Fălești împreună cu soțul, Rusu Igor, cu care este căsătorită din anul 1991. Cu aproximativ trei ani în urmă, relația dintre ei a devenit una foarte tensionată din cauza că acesta și-a schimbat brusc comportamentul, a devenit foarte agresiv și chiar de câteva ori a avut tentative de a se sinucide, acesta nu a agresat-o fizic niciodată, doar a fost amenințată de către acesta. La data de 27.01.2025, pe parcursul nopții a aprins telefonul, unde la conectarea internetului i-a venit un mesaj, auzindu-se sunetul specific al acestuia, Rusu Igor care dormea în altă cameră, a început să o înjure și să îi spună că i-a scris amantul și a făcut o scenă de gelozie. Ulterior, dimineața s-a urcat în podul casei unde făcea curățenie și la un moment dat a auzit cum era gălăgie pe jos și i s-a părut că acesta vrea să îi ia scara la care a strigat la acesta să lase scara că sună la poliție. După ce a coborât și a intrat în casă, Rusu Igor a luat o sticlă cu benzină, a stropit toate hainele ei și a spus că le dă foc. Ea a ieșit din casă, iar Rusu Igor a încuiat ușa din interior. La scurt timp a chemat poliția, care când aceștia au intrat în casă l-au găsit pe Rusu Igor însângerat în regiunea pieptului, acesta dorind de a se sinucide și s-a înfipt cu un cuțit în regiunea inimii. Ulterior acesta a fost preluat de serviciul de urgență medicală și transportat la spitalul raional Fălești.

La data de 30.01.2025 a înaintat în adresa Judecătoriei Bălți, sediul Fălești o cerere prin care a solicitat eliberarea unei ordonanțe de protecție a victimelor violenței în familie. Drept urmare, la data de 31 ianuarie 2025, de către Judecătoria Bălți, sediul Fălești a fost emisă în privința ei ordonanța de protecție, iar lui Rusu Igor i-au fost aplicate multiple restricții. Astfel, acesta a fost obligat să părăsească locuința comună din satul Sărata Veche, r-l Fălești, să nu se apropie și să stea departe de oricare alte locuri de aflare a ei, precum și să nu contacteze telefonic, prin corespondență poștală sau prin orice alt mod cu dânsa. Întru respectarea ordonanței de protecție, a fost dispusă monitorizarea electronică, astfel lui Rusu Igor i-a fost instalat un dispozitiv, iar unul ei. Menționează faptul că Rusu Igor a fost prezent la ședința de judecată și cunoștea cu certitudine restricțiile impuse de către instanța de judecată.

La data de 01 februarie 2025, în jurul orelor 12:28 a ieșit din ograda gospodăriei sale și s-a pornit la vecina Maciura Lidia, în acel moment l-a văzut pe Rusu Igor care se îndrepta către gospodăria lor, unde a intrat în ogradă, la un moment dat s-a întors și l-a întrebat pe

acesta ce caută în ogradă, deși cunoaște că îi este interzis acest lucru, la care Rusu Igor i-a spus că a venit să își ia alte haine. Menționează faptul că pe data de 31.01.2025 a rugat un vecin care i-a dus la casa părintească a lui Rusu Igor în localitatea Gara Feroviară orașul Fălești, hainele precum și alte lucruri necesare și nu avea pentru ce veni acasă să își ia alte lucruri. Văzând aceasta a telefonat la serviciul 112 și a denunțat cazul dat. În acel timp se afla în ograda vecinei sale, iar Rusu Igor se afla în ograda gospodăriei lor fapt ce îi este interzis prin ordonanța de protecție emisă la data de 31.01.2025 de Judecătoria Bălți cu sediul în orașul Fălești. Solicită ca Rusu Igor să fie atras la răspundere penală pe motiv că la data de 01 februarie 2025, în jurul orelor 12:28 a încălcat ordonanța de protecție, intrând în ograda locuinței comune din satul Sărata Veche raionul Fălești, aflându-se acolo până la intervenția colaboratorilor de poliție (f.d. 13-15);

- declarațiile martorului Cimbriciuc Serghei, care a declarat că, locuiește vizavi de gospodăria soților Rusu Igor și Natalia. La data de 01.02.2025, în jurul orelor 12:20 se afla în stradă, în fața casei lui Rusu Igor, unde la un moment dat a văzut cum pe drum venea Rusu Igor, care era îmbrăcat într-o scurtă de culoare neagră și pantaloni de culoare albastră. Acesta a intrat în ogradă și s-a dus către ușa de la intrare în casă, unde a tras de aceasta, însă era încuiată, la scurt timp acasă a venit și Rusu Natalia care l-a văzut pe Rusu Igor în ogradă, în acel timp acesta a inițiat un conflict verbal cu Rusu Natalia care a plecat la vecina Maciura Lidia. Rusu Igor a rămas în ograda gospodăriei sale, apoi a venit un echipaj al poliției care la depistat pe Rusu Igor în ograda gospodăriei sale (f.d. 16-17);

- plângerea Nataliei Rusu din data de 01 februarie 2025, înregistrată în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al IP Fălești cu nr. 35, prin care a solicitat atragerea la răspundere conform legislației pe Rusu Igor, care la data de 01 februarie 2025 a încălcat măsurile de interdicție aplicate prin ordonanța de protecție a victimelor (f.d. 3);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 01 februarie 2024 și planșa fotografică, potrivit căruia a fost cercetată gospodăria ce aparține Nataliei Rusu, amplasată în s. Sărata Veche, r-l Fălești (locul comiterii infracțiunii) (f.d. 7, 8-9);

- **procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 04 februarie 2025**, potrivit căruia, a fost examinată copia încheierii Judecătoriei Bălți, sediul Fălești, emisă la data de 31.01.2025, privind admiterea cererii Nataliei Rusu și eliberarea ordonanței de protecție cu aplicarea mai multor restricții față de agresorul familiar Rusu Igor. Copia ordonanței de protecție emisă de Judecătoria Bălți, sediul Fălești la data de 31 ianuarie 2025, prin care Rusu Igor a fost recunoscut ca agresor familial și i-au fost stabilite un șir de restricții, și anume a fost obligat să părăsească temporar locuința Nataliei Rusu, amplasată în s. Sărata Veche r-l Fălești și să stea departe de locuința acesteia, să stea departe de locul aflării Nataliei Rusu, la o distanță ce ar asigura securitatea victimei, excluzând și orice contact vizual cu aceasta. Totodată i-a fost interzis orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu Rusu Natalia pe o perioadă de 3 luni. Copia confirmării privind primirea de către Rusu Igor a încheierii și ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie din 31.01.2025, prin care se confirmă că Rusu Igor a primit actele menționate și și-a aplicat semnătura (f.d. 23).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind

analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirile aduse inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 Cod de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate : 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuit, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului întocmit, acțiunile lui Rusu Igor au fost încadrate în baza art. 320^1 din Codul penal, iar în acest caz, instanța va reține încadrarea juridică oferită conform rechizitoriului prin prisma art. 325 Cod de procedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) Cod penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art. 52 alin. (1) Cod penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993” CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

Verificând respectarea condițiilor prevăzute de art. 364^1 Cod de procedură penală, audiind inculpatul în coraport cu cercetarea tuturor probelor administrate la faza urmăririi penale, instanța a constatat că ultimul recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, acțiunile căruia instanța încadrează cazurile de învinuire în conformitate cu prevederile articolului art. 320^1 Cod penal după semnele – *„neexecutarea intenționată sau eschivarea de*

la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie”.

Astfel, cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Rusu Igor în comiterea infracțiunii incriminate, instanța conchide că apreciind în ansamblu probele administrate la urmărirea penală și acceptate de inculpat, din punct de vedere al coroborării, pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, a ajuns la concluzia prezenței faptei infracțiunii pentru acest caz și al vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, încadrând juridic corect acțiunile acestuia conform art. 320^1 Cod penal.

În acest context, instanța relevă declarațiile părții vătămate Rusu Natalia, care confirmă faptul că la data de 31 ianuarie 2025, de către Judecătoria Bălți, sediul Fălești a fost emisă ordonanță de protecție a victimei violenței în familie, pentru un termen de trei luni, cu impunerea anumitor interdicții care sunt stipulate în ordonanță și respectiv, lui Rusu Igor i s-a adus la cunoștință ordonanța de protecție cu toate interdicțiile necesare.

Instanța menționează, că într-adevăr, din angajamentul semnat de inculpatul la 31 ianuarie 2025, se confirmă faptul aducerii la cunoștință acestuia a restricțiilor impuse prin ordonanța de protecție, ultimul fiind inclusiv dotat cu un aparat de monitorizare electronică în acest scop, ce denotă că Rusu Igor a acționat cu bună - știință când a încălcat aceste restricții. La fel, tot Rusu Natalia afirmă că la 01 februarie 2025, în jurul orei 12 și 28 min., ieșind din ograda gospodăriei ce-i aparține, amplasată în s. Sărata Veche, r-l Fălești, s-a pornit spre o vecină și a observat cu Rusu Igor a intrat în ograda gospodăriei comune, iar la întrebarea de ce a venit dacă cunoaște că îi este interzis, acesta i-a comunicat că are nevoie de haine.

Subsecvent, martorul Cimbriciuc Serghei mai explică că, la data de 01 februarie 2025, în jurul orelor 12:20, l-a văzut pe Rusu Igor că a intrat în ograda gospodăriei lui, amplasată în s. Sărata Veche r-l Fălești și s-a îndreptat spre ușa casei, însă aceasta era încuiată, iar la scurt timp acasă a revenit Rusu Natalia. În acel timp Rusu Igor a inițiat un conflict verbal cu Rusu Natalia și ultima a plecat la vecină până la apariția echipajului de poliție

În concordanță cu cele expuse, instanța relevă corespunderea informației furnizate de partea vătămată și martor și alte probe administrate cu conținutul dispozițiilor ordonanței de protecție emisă de Judecătoria Bălți, sediul Fălești din 31 ianuarie 2025 în dosarul nr. 2o/pr-3/2025, prin care Rusu Igor a fost obligat: - să părăsească domiciliul și să stea departe de locul aflării Nataliei Rusu (a.n. 26.05.1971), la o distanță ce ar asigura securitatea lor, excluzând orice contact vizual, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, prin corespondență poștală, telefon, rețele de socializare sau prin orice alt mod, precum și s-a dispus în temeiul art. 278^7 alin. (2^1) Cod de procedură civilă, monitorizarea electronică a agresorului Rusu Igor (a.n. 26.06.1970), astfel încât, faptul revenirii la domiciliu și comunicării inculpatului cu victima reprezintă una din formele comiterii faptei prejudiciabile prin acțiune, ce implică evident intenția directă.

În consecință, instanța precizează așadar că circumstanțele cazului incriminat sunt descrise amănunțit de către inculpat și corespund integral celor stabilite de organul de urmărire penală și informațiilor obținute prin mijloacele de probă administrate, semn care atribuie poziției inculpatului un caracter veridic a celor declarate, iar prin urmare se confirmă fapta infracțiunii incriminate, cât și comiterea acesteia cu vinovăție de către Rusu Igor.

Astfel, inculpatul, acceptând să ofere declarații în ședința de judecată, a confirmat integral cele descrise supra prin argumente plauzibile, despre modalitatea comiterii faptei, fără să fie înregistrate anumite inadvertențe în declarații și probele administrate.

În același context, instanța opinează că declarațiile unei persoane mereu pot varia nesemnificativ în dependență de personalitatea acesteia, după modul său de expunere sau după timpul relatării unor circumstanțe, însă în esență informația obținută este aceiași și nu afectează probatoriul în cauza penală, iar în consecință, instanța consideră drept veridică informația furnizată de inculpat, care confirmă integral cele expuse în rechizitorii și coroborează cu mijloacele de probă administrate la faza urmăririi penale, or veridicitatea este însușirea, caracterul a ce este cert, adică ce este conform cu adevărul, real și poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către organul de urmărire sau instanță cu realitatea pe care o probează această informație, la caz de inculpat, apreciată în cumul cu alte mijloace de probă.

Mai mult, aprecierea declarațiilor inculpatului în cadrul acestui proces penal, au loc prin prisma art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, care impune acestora o valoare probantă condiționată și de existența altor probe în cauză, care să confirme veridicitatea lor, iar în prezentul proces penal, depozițiile acestuia coroborează și se susțin reciproc cu alte mijloace de probă administrate în procesul penal, relevante în acest sens și care demonstrează comiterea faptelor infracționale cu vinovăție.

Respectiv, instanța statuează că doar inculpatul care a comis cu adevărat o faptă infracțională poate explica în detaliu evenimentele unor fapte infracționale, or numai acesta cunoaște cel mai corect și mai adevărat circumstanțele cazului, iar în contextul unor declarații veridice, coroborate în ansamblu cu alte mijloace de probă, care se susțin reciproc, denotă existența cu certitudine a faptelor infracțiunii, conform celor expuse de acesta și exemplificate în actul de învinuire în privința lui Rusu Igor.

Cu referire la temeiul juridic privind atragerea lui Rusu Igor la răspundere penală, conform încadrării juridice în baza art. 320^1 din Codul penal, instanța de judecată constată că inculpatul a atentat la obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 320^1 din Codul penal, care în varianta imputată lui Rusu Igor, îl formează relațiile sociale cu privire la prevenirea neexecutării intenționate a măsurilor stabilite prin ordonanța de protecție a victimelor violenței în familie.

Din acest punct de vedere, potrivit art. 15 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie *Monitorul Oficial al R. Moldova, 55-56/178, 18.03.2008,* instanța de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii, o ordonanță de protecție prin care poate oferi asistență victimei și copiilor ei, aplicând agresorului mai multe măsuri de protecție.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 15^2 alin. (6) din Legea nr. 45/2007, refuzul sau eschivarea agresorului de la executarea cerințelor ordinului de restricție de urgență/ordonanței de protecție, atrage răspunderea conform legii.

În speță, instanța de judecată apreciază că Rusu Igor a atentat la relațiile sociale cu privire la implementarea și executarea actelor oficiale ale instanțelor judiciare din domeniul protecției victimelor violenței în familie, prin faptul că nu a executat dispozițiile expuse în ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Bălți (sediul Fălești) la 20 decembrie 2024, în

cadrul cauzei nr. 2o/pr-3/2025, definitivă și executorie din momentul pronunțării și care a fost comunicată inculpatului Rusu Igor la 31 ianuarie 2025.

Latura obiectivă a infracțiunii în varianta imputată lui Rusu Igor se caracterizează prin fapta prejudiciabilă exprimată prin inacțiunea de neexecutarea a măsurilor stabilite prin ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Bălți, sediul Fălești la 31 ianuarie 2025 și anume prin apropierea de victima violenței în familie Rusu Natalia, inclusiv la domiciliu sau purtarea discuțiilor și chiar inițierea unui conflict cu aceasta.

Astfel, instanța a constatat în inacțiunile inculpatului fapta prejudiciabilă comisă în modalitatea neexecutării intenționate a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, prevăzute de legea penală, exprimată printr-un refuz expres de a se conforma acestor dispoziții și printr-o desconsiderare tacită a unui act emis de o instanță de judecată.

La caz, instanța reiterează că potrivit dispoziției ordonanței de protecție din 31 ianuarie 2025, emisă de Judecătoria Bălți, sediul Fălești, agresorul Rusu Igor a fost obligat să părăsească domiciliul și să stea departe de locul aflării victimei la o distanță ce ar asigura securitatea lor, excluzând orice contact vizual cu aceasta, inclusiv prin telefon, prin corespondență sau prin orice alt mod, pe un termen de trei luni.

În rezultat, inculpatul Rusu Igor nu a executat condițiile impuse prin ordonanța judecătorească și în interiorul acestui termen de trei luni, s-a apropiat intenționat de victimă, în câmpul ei vizual, la domiciliu, când avea obligația de a se abține de la aceste acțiuni, ba mai mult a comis acțiuni în scopul înjosirii demnității umane, manifestate prin comportament neadecvat, adică a inițiat un conflict, pentru care a și fost solicitată intervenția poliției, după cum rezultă din probele examinate.

În speță, fapta prejudiciabilă se confirmă prin ansamblul de probe apreciate anterior, dar și de însăși inculpat, care în fapt confirmă în primul rând că era în cunoștință de cauză despre existența ordonanței de protecție, iar în al doilea aspect, confirmă circumstanțele pe care se întemeiază acuzația adusă.

Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea incriminată este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (dolus ex re), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate și a circumstanțelor de fapt și de drept analizate supra, denotă prezența unei intenții directe la săvârșirea infracțiunii de către inculpatul Rusu Igor, după cum instanța a constatat anterior.

De asemenea, instanța explică motivul infracțiunii printr-o recalcitranță și indolență față de dorințele victimei violenței în familie sau față de imperativitatea legii și a puterii actului judecătoresc în particular, ori inculpatul Rusu Igor a exprimat în acest mod sentimente de orgoliu, aroganță și indiferență față de aceste interdicții și/sau persoana vizată anterior.

Instanța de judecată conchide că inculpatul Rusu Igor își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile și a dorit în mod conștient survenirea acestora, în acest fel confirmându-se caracterul intenționat al acțiunilor sale, or ultimului i-a fost aduse la cunoștință prevederile ordonanței de protecție și cunoștea riscurile încălcării acestora, despre care personal a indicat, iar mai mult, acestuia i-a fost aplicată inclusiv monitorizarea electronică, ce denotă că Rusu Igor înțelegea obligațiile

impuse și riscurile pe care și le asumă în cazul neexecutării restricțiilor stabilite prin ordonanța de protecție.

Mai mult, instanța motivează că inculpatul, de multiple ori nu a respectat prevederile acestei ordonanțe, ce denotă în subsidiar faptul cunoașterii despre interdicțiile avute, dar tratarea lor cu maximă indiferență și o excludere vădită a posibilității încălcării accidentale a restricțiilor, or acesta a intervenit după emiterea actului judecătoresc de mai multe ori prin prezența sa la domiciliul victimelor, ce denotă că Rusu Igor a comis o infracțiune cu vinovăție sub forma intenției directe.

Din punct de vedere al calității de *subiect* al infracțiunii, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani, iar la caz, inculpatul a fost identificat prin extrasul din Registrul de Stat al Populației, fiind născut la ***** (f.d. 38-39), nu se află la evidența Centrului comunitar de sănătate mintală și/sau narcolog (f.d. 53, 54) și astfel întrunește semnele subiectului infracțiunii incriminate.

De asemenea, infracțiunea nu prevede un subiect special, însă reieșind din câmpul de aplicabilitate al laturii obiective, instanța relevă că poate fi atras la răspundere doar persoana nominalizată în dispozitivul ordonanței de protecție, care în speță este reprezentată nemijlocit de inculpatul Rusu Igor.

Așadar, instanța de judecată consideră necesar ca Rusu Igor să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320[1] din Codul penal, conform semnelor calificative „neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie”, reieșind din considerentele enumerate supra, precum și din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul Rusu Igor, știind cu certitudine că se află sub obligația unui act judecătoresc și anume ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, a încălcat prevederile acesteia și s-a prezentat la domiciliul victimei și de acestea nemijlocit, mai mult inițiind și un conflict, cauzându-i un disconfort emoțional și o neîncredere în actul de justiție, menit să asigure protecția unei victime a violenței în familie.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului și probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile lui Rusu Igor și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei și în condițiile specificate, reieșind din circumstanțele faptice descrise în speță, din motivele de drept invocate, din art. 320[1] din Codul penal și de prevederile Legii nr. 45 din 01 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie, instanța de judecată conchide că în acțiunile inculpatului Rusu Igor sunt întrunite toate semnele și elementele constitutive obligatorii ale componenței de infracțiune și prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât și temeiul juridic pentru atragerea acestuia la răspundere penală.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

De către acuzatorul de stat Lilian Gonța, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Rusu Igor vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320[1] Cod penal cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu

aplicarea măsurii preventive – arestul preventiv, iar acțiunea civilă înaintată de partea vătămată/civilă de admis integral

Reprezentantul părții vătămate/civile, avocata Odetta Dzicovscaia, a fost solidară cu poziția părții apărării. Suplimentar a solicitat admiterea acțiunii civile, cu încasarea de la Rusu Igor în beneficiul părții civile Rusu Natalia a prejudiciul moral în cuantum de 40 000 lei.

Apărătorul inculpatului, avocatul Boris Șobea, care acționează în interesele inculpatului, a solicitat instanței, aplicarea unei pedepse mai blânde, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Inculpatul Rusu Igor, în cadrul ultimului cuvânt a reiterat că îi pare rău.

Potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar și circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art. 61 alin .(1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea special.

Instanța remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este

suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În concordanță, instanța consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În acest sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul" pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia".

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii și trebuie avute în vedere în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracțiunii prevăzute de art. 320^1 din Codul penal săvârșită de către inculpat, instanța, conform art. 16 alin. (3) din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave comise cu intenție.

Instanța de judecată mai reține că infracțiunea comisă de către inculpatul Rusu Igor face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul securității actului de justiție, care atentează la una din valorile fundamentale – buna desfășurarea a justiției condiționată prin neadmiterea încălcării sau neîndeplinirii actului judiciar și protecției victimelor violenței în familie.

Totodată, instanța de judecată reține că Rusu Igor a comis infracțiunea în prezența circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 76 din Codul penal.

În ședința de judecată, acuzatorul de stat, Lilian Gona, în dezbateri judiciare, cât și în rechizitoriu nu a invocat prezența circumstanțelor agravante.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului Rusu Igor de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanța de judecată conchide că art. 320^1 din Codul penal stabilește la data comiterii infracțiunilor, cât și în prezent o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite or, pericolul social care reiese din neexecutarea ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie denotă și o sursă de insecuritate juridică, reducând astfel încrederea publicului în sistemul judiciar, or dreptul de acces la o instanță este afectat în însăși esența sa atunci când reglementarea acestuia încetează să mai servească scopurilor de securitate juridică și bună administrare a justiției, exprimate printr-o posibilitate reală de executare a actului judecătoresc.

Totodată, instanța concretizează că potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art. 364^1 din Codul de procedură penală și 80^1 alin. (1) din Codul penal, *inculpatul care a* recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare sau cu muncă neremunerată în folosul comunității, iar în același timp, aceasta nu mai poate reprezenta o circumstanță atenuantă a situației inculpatului, căruia prin însăși dispoziția normei penale, i s-au redus limitele pedepsei.

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320^1 din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal se modifică pentru pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității de la limita minimă de 120 de ore până la limita maximă de 150 de ore sau închisoare de până la 3 (trei) ani.

Pe cale de consecință, instanța evidențiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privința acestuia a unei pedepse sub formă de închisoare, în privința căreia apărătorul a obiectat, solicitând emiterea unei sentințe cu aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

La acest capitol, instanța a reținut faptul că potrivit sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Fălești nr. 1-54/2024 din 13 iunie 2024, Rusu Igor a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320^1 Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 140 ore, care potrivit informației Biroului de Probațiune Fălești nr. 22/72 din data de 05 februarie 2025, în perioada 08 iulie 2024 – 07 august 2024 *a fost executată pe deplin* (f.d. 43).

Totodată, instanța relevă că, deși Rusu Igor a executat pedeapsa la data de 07 august 2024, la scurt timp (01 februarie 2025), a săvârșit iarăși o nouă infracțiune similară prevăzută de art. 320^1 Cod penal.

În atare circumstanțe, instanța relevă că pedeapsa anterioară cu muncă neremunerată în folosul comunității nu și-a atins scopul de corectare a inculpatului și de prevenire a săvârșirii de către el a noi infracțiuni, iar aplicarea unor pedepse mai blând ca închisoarea în prezenta cauză, cu certitudine nu va avea influență asupra inculpatului și nu va asigura atingerea scopului pedepsei, personalitatea infractorului făcând necesară aplicarea pedepsei cu închisoare.

Astfel, având în vedere circumstanțele cauzei enunțate mai sus, conducându-se de principiile generale de aplicare și individualizare a pedepsei consfințite în art. 61, art. 75 Cod penal, de Regula nr. 6 din Recomandarea nr. R (92) a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, instanța ajunge la concluzia de a aplica în privința inculpatului Rusu Igor o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

Potrivit art. 72 alin. (3) Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului Rusu Igor urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis, acesta fiind condamnat pentru o infracțiune mai puțin gravă.

Totodată, ținând cont de lipsa pericolului pe care îl prezintă persoana inculpatului pentru societate, starea socială a acestuia, precum și condițiile de viață ale acestuia și de repercusiunile pe care le-ar avea asupra inculpatului o condamnare cu executare la închisoare, ținând cont de situația personală a acestuia, de condițiile de viață ale acestuia și de necesitatea restituirii eventuale a prejudiciului cauzat părții vătămate/civile, de circumstanțele descrise supra, *precum și de lipsa circumstanțelor agravante, i*nstanța consideră că corijarea și reeducarea inculpatului Rusu Igor poate avea loc fără izolarea sa de societate, și va dispune suspendarea condiționară a executării pedepsei aplicate, în temeiul prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal.

La fel, cu referire la fixarea unui termen de probă inculpatul, aflându-se în această perioadă, eventual va avea posibilitatea de a restitui mai ușor prejudiciu solicitat și invocat de procuror, în cazul admiterii acestuia, acesta având posibilitatea reală ulterior de a fi angajat la un loc de muncă, iar în acest mod nu vor fi admise nici alte repercusiuni grave, luând în considerare argumentul decisiv privind prezența circumstanțelor atenuante la caz.

Totodată, instanța notează că încadrarea inculpatului Rusu Igor în mediul carceral în condițiile expuse anterior, ar prezenta riscul dăunării integrității fizice și morale a acestuia (sub aspectul acordării șansei de dezvoltare/creștere personală și la stabilirea și dezvoltarea relațiilor cu semenii și lumea exterioară) până la încălcarea articolului 8 din CEDO, ori anturajul respectiv ar fi în măsură să-l priveze de orice posibilitate de resocializare, ulterior eliberării.

În instanța de judecată inculpatul Rusu Igor a declarat că regretă de cele întâmplate, și este de acord să recupereze prejudiciul material părții vătămate, dar consideră suma solicitată exagerată, de altfel nici partea vătămată nu a insistat ca inculpatului Rusu Igor să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare, ce încă odată denotă atitudinea față de cele întâmplate respectiv, instanța apreciază că inculpatul nu prezintă pericol pentru societate, iar stabilirea modalității de executare a pedepsei solicitat de către partea acuzării ar fi în stare să-i dăuneze mai mult decât să fie benefică acestuia și societății prin crearea dificultăților de resocializare a condamnatului. Or, pe durata perioadei de probațiune și situația în care aceasta îl va pune pe inculpat, care va fi obligat permanent să-și adapteze comportamentul la obligațiile impuse de către instanță, iar prin urmare, reeducarea inculpatului Rusu Igor va fi mai efectivă, iar scopul prevenției speciale și inclusiv al celei generale va fi atins în condițiile suspendării condiționate a executării pedepsei.

În acest context, instanța statuează în privința suspendării condiționate a executării pedepsei în privința inculpatului Rusu Igor, pe un termen de 1 (un) an, în așa fel încât ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

6. Cu referire la măsura preventivă.

Instanța reține, că în conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare instanța urmează să se expună și asupra măsurii preventive ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

În contextul dezbaterilor judiciare, procurorul Lilian Gonța a solicitat aplicarea măsurii preventive în privința inculpatului Rusu Igor – arestul preventiv.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinței, instanța statuează că, în cadrul urmăririi penale, în privința lui Rusu Igor nu a fost aplicată nici o măsură preventivă.

În acest context, instanța relevă că conform art. 329 alin. (1) Cod de procedură penală, la judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 175 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.

Reieșind din conținutul art. 178 alin. (2) Cod de procedură penală, obligarea de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă inculpatului de către instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum și în îndeplinirea altor obligații prevăzute la alin. (1) din același articol.

Astfel, instanța statuează că până când sentința va deveni definitivă, se va aplica în privința inculpatului Rusu Igor măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara.

Instanța menționează că în privința inculpatului a fost aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate și acesta nu a demonstrat ulterior riscuri privind eschivarea sa de la respectarea măsurilor impuse prin lege acuzatului, nu are antecedente penale, iar aplicarea unei măsuri preventive nonprivative de libertate la momentul emiterii sentinței, va avea doar ca scop eventual și responsabilizarea acestuia în fața instanțelor ierarhic superioare, în cazul în care prezenta sentință va fi atacată.

7. Cu privire la corpurile delicte și mijloacele materiale de probă:

Soluționând chestiunea mijloacelor materiale de probă, instanța reține că, în cadrul urmăririi penale, prin ordonanțele organului de urmărire penală privind recunoaștere și anexare a mijloacelor de probă din 04 februarie 2025, au fost recunoscute în calitate de mijloace materiale de probă următoarele înscrisuri: copia încheierii Judecătoria Bălți, sediul Fălești, din data de 31.01.2025; copia ordonanței de protecție emisă de Judecătoria Bălți, sediul Fălești, la data de 31 ianuarie 2025, prin care Rusu Igor a fost recunoscut ca agresor familial și i-au fost stabilite un șir de restricții, și anume a fost obligat să părăsească temporar locuința Nataliei Rusu din s. Sărata Veche r-nul Fălești și să stea departe de locuința acesteia, să stea departe de locul aflării Nataliei Rusu la o distanță ce ar asigura securitatea victimei, excluzând și orice contact vizual cu aceasta. Totodată i-a fost interzis orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu Rusu Natalia pe o perioadă de 3 luni; copia confirmării privind primirea de către Rusu Igor a încheierii și ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie din 31.01.2025 prin care se confirm că Rusu Igor a primit actele menționate și și-a aplicat semnătura (f.d. 24).

În conformitate cu art. 157 alin. (1) - (2) Cod de procedură penală, constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanțe care au importanță pentru cauză. Documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv (...).

Așa fiind, instanța consideră că mijloacele materiale de probă și anume copia încheierii Judecătoria Bălți, sediul Fălești, din data de 31 ianuarie 2025, ordonanța de protecție a victimei violenței în familie emisă de judecătoria Bălți, sediul Fălești, la data de 31 ianuarie 2025 și copia confirmării privind primirea de către Rusu Igor a încheierii și ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie din 31.01.2025, anexate la materialele cauzei penale, urmează să rămână în dosar pe tot termenul lui de păstrare.

8. Cu privire la cheltuieli judiciare.

Cu referire la cheltuielile judiciare instanța de judecată reține, că în contextul dezbaterilor judiciare, procurorul Lilian Gonța nu a solicitat încasarea mijloacelor bănești în calitate de cheltuieli judiciare, iar acestea nu au fost invocate nici prin rechizitorii.

9. Cu privire la acțiunea civilă.

În ședința de judecată din data de 12 martie 2025, a fost admisă cererea reprezentantului părții vătămate, avocata Odetta Dzicovscaia, prin care a solicitat recunoașterea părții vătămate Natalia Rusu în calitate de parte civilă. (f.d. 92-93).

În motivarea acțiunii civile, reprezentantul părții vătămate, avocata Odetta Dzicovscaia, a invocat că, la 27.01.2025, inculpatul a inițiat un scandal, era foarte agresiv, o înjură, o înjosește demnitatea de soție, aplică forța fizică. Aceste situații sînt foarte frecvente iar din cauza acestor conflicte provocate de inculpat, este foarte afectată în mod moral și psihologic, îi creează frică față de inculpat și permanent se află în stare de stres. La 27.01.2025 pe parcursul nopții a aprins telefonul, unde a conectat internetul și i-a venit un mesaj auzindu-se sunetul specific al inculpatului, a început să o înjure și i-a creat scenă de gelozie. Tot la data de 27.01.2025, inculpatul a luar o sticlă cu benzină și a stropit toate hainele și a spus că le dă foc. De spaimă a ieșit din casă și în scurt timp a chemat poliția. Când s-au prezentat colaboratorii de poliție și au intrat în casă lau găsit pe inculpat însângerat în regiunea pieptului, dorind de a se sinucidă. Inculpatul permanent în familie creează așa situații de conflict comunicându-i că se va sinucide iar toate aceste conflicte le creează atunci când se află în stare de ebrietate. Deoarece toate aceste acțiuni ilegale ale inculpatului îi creează permanent neliniște, frustrare, afectare morală și psihologică, solicită să fie achitat prejudiciul moral în cuantum de 40 000 lei ca compensație morală.

Conform art. 219 alin.(1) din Codul de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

În conformitate cu prevederile alin. (4) din articolul nominalizat, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea

speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

În conformitate cu art. 220 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementari. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept.

Potrivit prevederilor art.225 alin.(2) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței de acuzare sau de aplicare a măsurilor de constrângere cu caracter medical, instanța soluționează și acțiunea civilă prin admiterea ei, totală sau parțială, ori prin respingere.

În conformitate cu art. 387 alin. (1) din Codul de procedură penală, odată cu soluționarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluționeze acțiunea civilă.

Instanţa de judecată notează că, pentru antrenarea răspunderii delictuale este necesar să fie întrunite cumulativ următoarele elemente (condiţii): fapta ilicită, vinovăţia autorului faptei ilicite, prejudiciul şi raportul cauzal dintre faptă şi prejudiciu.

În conformitate cu art. 2036 alin. (1) Cod Civil, (1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Potrivit art. 2037 alin. (1) Cod Civil, (1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate. (2) Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luînd în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. (3) La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obişnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularităţile cazului.

În acest sens, instanța de judecată remarcă că, despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daune materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanţa de judecată prin evaluare.

Prin urmare, o dată cu stabilirea vinovăției inculpatului cu certitudine s-a stabilit faptul că, Natalia Rusu a avut de suferit ca urmare a faptelor infracționale îndreptate împotriva sa.

Instanța de judecată notează că, repararea prejudiciului moral reprezintă satisfacții echitabile destinate a compensa material suferințele fizice ale părții vătămate, ca urmare a acțiunilor infracționale ale făptuitorului.

Cu referire la cuantumul prejudiciului moral solicitat, acesta nu este supus unor criterii legale prestabilite, ci determinarea lui în concret este lăsată la libera apreciere a instanței de judecată.

Totodată se reține că, la stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu moral se are în vedere o serie de criterii: consecințele negative suferite de cei în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate

aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămări, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, având în vedere că, prin aceste despăgubiri cu rol compensatoriu, se urmărește o reparație justă și echitabilă a prejudiciului moral suferit și, nu îmbogățirea fără justă cauză.

În absența unor criterii pe baza cărora să se poată realiza o cuantificare obiectivă a prejudiciului moral, acesta se stabilește în raport cu consecințele negative suferite de persoană, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost concepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

În cuantificarea prejudiciului moral aceste condiții sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile pe o bază echitabilă corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs reclamantului, astfel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără justă cauză a celui care pretinde daune morale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reţinut în cauza Tolstoy Miloslovsky c. Regatului Unit, că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporţionalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea şi gravitatea atingerii adusă acestora.

Instanța de judecată reține că, Natalia Rusu a solicitat încasarea de la inculpatul Rusu Igor suma de 40 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, invocând în acest sens faptul că, acțiunile ilegale ale inculpatului îi creează permanent neliniște, frustrare, afectare morală și psihologică.

Așadar, cu referire la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral solicitat de către Natalia Rusu, instanța de judecată reține că, prin acțiunile prejudiciabile ale inculpatului Rusu Igor i-au fost cauzate suferințe de ordin psihic, libertatea sa psihică a fost încălcată prin acțiunile inculpatului, totodată, instanța de judecată evaluează că, aceste suferințe psihice au fost atenuante odată cu pronunțarea sentințe de condamnare în privința inculpatului Rusu Igor.

Astfel, având în vedere considerentele exprimate anterior sub aspectul acţiunii civile în procesul penal, instanţa de judecată apreciază că sunt întrunite condiţiile răspunderii civile delictuale, fapta ilicită a inculpatului cauzând părţii civile un prejudiciu de natură morală.

În ceea ce priveşte prejudiciul, ca un element esenţial al răspunderii delictuale, instanţa de judecată apreciază că, acesta constă în rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană ca urmare a faptei ilicite comisă de o altă persoană.

Astfel, în raport cu circumstanţele concrete ale cauzei, cu consecinţele negative suferite de reclamantă pe plan psihic şi măsura în care libertatea sa psihică a fost încălcată prin acţiunile inculpatului, instanța de judecată apreciază că, suma de 5 000 (cinci mii) lei este suficientă, echitabilă şi proporţională, cu suferinţele susceptibil a-i fi fost cauzate Nataliei Rusu, nefiind nici pur simbolică şi nici de natură să ducă la o îmbogăţire fără just temei.

Instanța de judecată va respinge pretențiile Nataliei Rusu privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 40 000 lei, ca fiind excesiv de mare, or, despăgubirile în dosarul de faţă nu trebuie să conducă la o îmbogăţire fără just temei a celei îndreptăţite să le pretindă şi să le primească drept echivalent al daunelor morale, dar nici nu trebuie să fie derizorii.

Repararea daunelor morale nu este atât o compensare materială, cât un complex de măsuri nepatrimoniale şi patrimoniale, al căror scop este acela ca, în funcţie de particularităţile fiecărui caz în parte, să ofere părții civile o anumită satisfacţie sau uşurare pentru suferinţele prin care a trecut.

Prin urmare, instanța de judecată apreciază că, suma de 5 000 (cinci mii) lei este suficientă pentru a acoperi prejudiciul de natură morală suferit, urmând aşadar să admită în partea acţiunea civilă a acesteia.

De asemenea, în circumstanțele specifice cauzei date, instanța a luat în considerare inclusiv condiția neadmiterii unei sume excesive a garanției pentru o plângere cu constituire de partea civilă (cauza Aït Mouhoub împotriva Franței, §§ 57-58 și de asemenea cauza García Manibardo împotriva Spaniei, §§ 38-45), care în mod vădit, l-ar dezavantaja arbitrar pe inculpat și în opinia instanței ar face îndeosebi imposibil executarea în latura civilă.

Astfel, în baza materialelor cauzei penale și a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile art. 80^1 Cod penal și art.art. 162, 221, 329, 340, 384-389, 392-398 Cod de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște vinovat Rusu Igor de săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 320^1 din Codul penal, se condamnă și i se stabilește o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Rusu Igor pe un termen de probă de 1 (un) an, dacă în această perioadă de timp, inculpatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Se aplică în privința lui Rusu Igor, în scopul asigurării executării pedepsei, măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, cu menținerea acesteia până la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

Mijloacele materiale de probă: copia încheierii Judecătoriei Bălți, sediul Fălești din 31 ianuarie 2025, ordonanța de protecție a victimei violenței în familie emisă de judecătoria Bălți, sediul Fălești, la data de 31 ianuarie 2025 și copia confirmării privind primirea de către Rusu Igor a încheierii și ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie din 31.01.2025, se lasă în dosarul prezentei cauze penale pe toată durata păstrării lui.

Se încasează de la Rusu Igor în beneficiul părții civile Rusu Natalia mijloace bănești cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune în cuantum de 5 000 (cinci) mii lei, în rest acțiunea civilă se respinge ca neîntemeiată.

Sentința poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile de la data pronunțării sentinței, prin intermediul Judecătoriei Bălți, sediul Fălești.

Sentința pronunțată integral la data de 07 aprilie 2025.

Președintele ședinței,
judecător **Anatolii Blinov**